

Hồi Thứ Hai Mười Lăm

BÍCH LINH LÃO TÀNG

Lão già sợ hãi nhảy lui tránh đòn, nhưng đã trễ, ngọn chưởng của Trịnh Kiếm Hồng bay tới sát nách, buộc lòng lão vung tay đỡ, miệng hét lên như xé núi:

– Ta... ta không phải...

Nhưng Trịnh Kiếm Hồng đâu dễ tin. Trong cái thế chớp nhoáng, chàng liền đẩy ra hai chiêu “Huyền Âm Đoạt Phách” và “Diêm Vương Câu Hồn”. Hy vọng lão già đem chiêu thức tuyệt học ra chống cự. Như vậy chàng mới có thể rõ hư thực lão già này là ai.

Đối phương dường như hiểu rõ điều đó, cố tình tránh né, chớ không phản công, càng làm cho Trịnh Kiếm Hồng thêm tức bực. Chàng hừ lên một tiếng liên miên quật chưởng vào người lão già, làm lão ta phải đem tuyệt thế khinh công bay lên cao.

Bây giờ Trịnh Kiếm Hồng không còn gì nghi ngờ nữa. Lão chính là Bích Linh Ma ảnh chớ không ai khác. Vì trong khi giở thuật khinh công, Trịnh Kiếm Hồng đã nhận ra chiêu thức giống như Bích Linh Ma ảnh thường dùng.

– Lão ma đầu! Người còn chối cãi gì nữa? Đối phương nghe rúng động thần sắc, la lớn:

– Trịnh Kiếm Hồng, người nhìn lầm rồi. Ta tuy cùng Bích Linh Ma ảnh đồng môn, nhưng...

Câu nói chưa dứt, Trịnh Kiếm Hồng đã hét lên một tiếng rồi dùng cả công phu tuyệt học của Thần Long Kỳ Hiệp hợp với chiêu thức của Âm Dương Song Quái công thẳng vào đối phương.

Lão già biết đến lúc không thể né tránh, nhịn nhục được vội vã xuất chiêu chống trả.

Đôi bên quần nhau như hai mãnh hổ tranh mồi, mỗi lúc một gay go ác liệt. Chỉ thấy hai thân ảnh bay nhảy, tung lên, đáp xuống, không còn phân biệt được.

Chưởng phong mỗi lúc cuộn cuộn lên, rít gió âm âm, cây cối ngã liệt địa, cát bụi văng tứ tung.

Không bao lâu, đôi bên đã công phản trên bốn mươi chiêu chưa phân thắng bại.

Đột nhiên Trịnh Kiếm Hồng hét to lên một tiếng thân ảnh lao tới, tay phải chộp qua ngực lão già, tay trái từ trên bổ xuống.

Thấy thế nguy, lão già vội bật người ra sao, đồng thời xuất chưởng đánh thốc lên.

Trong hai thế đánh của đôi bên, nếu công lực chênh lệch, ắt có một người nát xương, không kịp kêu la.

Ngay khi thập tử nhất sinh của đôi bên, một bóng hồn bay xẹt tới, tung vào giữa...

Nếu một trong hai người không kịp nhận, bóng hồng lãnh đủ mười hai thành công lực rồi.

Nhưng rất may, Trịnh Kiếm Hồng và lão già kịp thời nhận thấy vọi thu chưởng về.

– Châu muội, em làm vậy không thấy nguy hiểm sao? Té ra bóng hồng mạo hiểm ấy chính là Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu.

Nàng nghiêm trang, nói:

– Hồng huynh! Ông ta không phải Bích Linh Ma ảnh.

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt hỏi:

– Tại sao?

– Chàng không nhận thấy lão không muốn đánh với chàng và cũng không muốn chạy trốn đó sao.

– Vậy lão già này là ai?

– Là ai em đâu có biết, nhưng em chắc chắn y không phải là Bích Linh Ma ảnh.

Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm suy nghĩ thấy sự quan sát của Lý Minh Châu hữu lý, liền hướng mắt qua lão già, hỏi:

– Nhà ngươi là ai? Mau nói rõ, bằng không thì...

Đối phương nhíu mày rồi ôn tồn đáp:

– Xin lỗi, lão phu không thể nói ra thân phận của mình được. Nhưng lão phu có thể đem danh dự của lão phu mà nói là lão phu không phải là Bích Linh Ma ảnh.

Trịnh Kiếm Hồng cười khẩy:

– Nhà ngươi đã nhiều lần phủ nhận mình là Bích Linh Ma ảnh mà xác nhận là người đồng môn tin là đồng đảng của nó rồi.

– Không! Không! Lão phu chỉ liên hệ đồng môn chứ không phải là đồng đảng. Lão phu chưa từng giúp tay với nó làm chuyện độc ác bao giờ.

– Nếu thế tại sao nhà ngươi biết được thảm kịch xảy ra ở Lôi Đình Trang, cùng cái chết của Nhiệt Trường Sư Thống và nhận rõ ta là Trịnh Kiếm Hồng?

– À, chuyện này nói ra hơi dài... Thật tình lão phu là kẻ ẩn sĩ, không giao du với người võ lâm đã lâu rồi. Sở dĩ lần này lão phu xuất hiện giang hồ là vì một việc lý do riêng. Chẳng may đi nhầm vào U Cốc của bọn Ngũ Ma Tinh mới hay

Nhiệt Trường Sư Thống bị chúng bắt nhốt.

– Lúc đó tình trạng Nhiệt Trường Sư Thống ra làm sao?

Lão tăng hạ thấp giọng đáp:

– Y bị trọng thương.

Trịnh Kiếm Hồng sốt ruột hỏi:

– Nhiệt Trường Sư Thống có nói gì không?

Lão già trầm giọng đáp:

– Lúc lâm chung y có nói với ta một vài câu...

Trịnh Kiếm Hồng nhú mày gay gắt hỏi:

– Theo công lực và lối hóa trang khéo léo của người, Nhiệt Trường Sư Thống dù tinh mắt cũng khó phân biệt đâu chánh đâu tà. Lẽ nào không cảm giận, nếu không đủ sức đánh người thì ít ra cũng chửi vào mặt người chớ đâu làm ngơ.

– Đúng lắm! Mới đầu Nhiệt Trường Sư Thống tưởng ta là đồng đảng với bọn Ngũ Đại Ma Tinh nhưng nhờ ta hạ thủ tên giữ ngục giữa lúc bên ngoài U Cốc xảy ra trận giao tranh...

– Tại sao người hạ thủ tên giữ ngục?

– Vì muốn giải thoát cho Nhiệt Trường Sư Thống. Cũng nhờ thế mà Nhiệt Trường Sư Thống mới phát giác ra ta không phải là đồng đảng với bọn Ma Tinh. Nên y mới tỏ hết sự thành thật cho ta biết.

– Sự thật đó như thế nào?

Mục đích của Trịnh Kiếm Hồng là muốn biết thủ phạm hạ sát Lôi Đình Kiếm Khách là ai? Tuy bên ngoài chàng tỏ ra bình thản nhưng bên trong lo âu vô cùng.

Lão già nói tiếp:

– Y nói là y rất hối hận...

– Hối hận gì?

– Y bảo là vì nghe lời Thái Trí Đại Sư mới lỡ tay ngộ sát Lôi Đình Kiếm Khách và Tiêu Diện Tiên Vườn...

Trịnh Kiếm Hồng nghe thấy toàn thân rung lên:

– Nhiệt Trường Sư Thống tại sao đi làm thế?

– Y nói trong khi đi đến Lôi Đình Trang thì nửa đường gặp Thái Trí đại sư. Thái Trí đại sư cho biết là hôm đó có kẻ thù của Lôi Đình Kiếm Khách đến quấy rối có thể đưa tới chỗ đổ máu. Thái Trí đại sư dặn Nhiệt Trường Sư Thống hãy theo dõi kẻ thù và che chở cho Lôi Đình Kiếm Khách, đồng thời Thái Trí cũng tặng cho Nhiệt Trường Sư Thống một lọ thuốc bột, bảo là nếu thấy kẻ thù của nhà họ Đỗ ra tay, lập tức xịt thuốc bột đó vào mình Đỗ trang chủ thì không sợ độc hoặc chưởng phong làm hại.

Quả nhiên ngày lễ thọ, người đến hỏi tội Đỗ Thiên Uy và toan ra tay..

Nhiệt Trường Sư Thống sợ Lôi Đình Kiếm Khách Đỗ Thiên Uy trúng chưởng nên không ngần ngại xịt thuốc ấy...

Trịnh Kiếm Hồng nghe thấy lời lão già nói, thần sắc chàng biến đổi kỳ lạ. Chàng tức giận la lên:

– Chết rồi!... Nhiệt Trường Sư Thống bị Bích Linh Ma ảnh cải dạng Thái Trí đại sư lừa gạt chớ nào có phải thật Thái Trí đại sư của chùa Thiếu Lâm.

Lão già gật đầu:

– Đúng lắm! Cũng vì lòng hào hiệp và thiếu suy xét cho nên vô tình Nhiệt Trường Sư Thống mới hại người. Cho đến nỗi y đi ra khỏi Lôi Đình Trang còn chưa biết.

Trịnh Kiếm Hồng lại hỏi:

– Lôi Đình Kiếm Khách Đỗ Thiên Uy đã té xuống đó, bảo y không hiểu là làm sao?

– Vì trước đó, Thái Trí đại sư cũng đã nói, sau khi xịt thuốc này, người trúng sẽ xỉu đi vài hôm mới tỉnh dậy. Nhiệt Trường Sư Thống tưởng là thật nên mới quay ra đi tìm coi Tiểu Điện Thiên Vương ở đâu để hầu lo đối phó với kẻ thù cho nhà họ Đỗ. Không ngờ Nhiệt Trường Sư Thống đi tới đây thì bị bọn Ngũ Đại Ma Tinh vây đánh. Sau một hồi giao tranh, Nhiệt Trường Sư Thống thất thủ, bọn Ma Tinh bắt nhốt vào U Cốc.

Và cũng từ miệng của bọn ma mà Nhiệt Trường Sư Thống mới hay biết thảm kịch ở Lôi Đình trang. Y hối hận thì đã trễ rồi.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thẳng vào người lão già, hỏi:

– Người cải dạng Nhiệt Trường Sư Thống vào lúc nào? Trước hay sau cái chết của lão Nhiệt Trường?

– Sau khi y chết.

– Lý do gì người làm như vậy?

– Vì ta muốn tìm một người. Người này có tài cải trang và rất khôn ngoan. Nếu ta không cải trang làm Nhiệt Trường Sư Thống thì tin chắc là khó dụ y đến.

– Người đó là ai?

Lão già trầm ngâm do dự một hồi rồi mở miệng nói:

– Được! Ta sẽ nói rõ người ấy. Nhưng người phải trả lời ta câu này đã.

– Nói đi!

– Xin hỏi, sau khi Lôi Đình Kiếm Khách trúng độc chết, thể xác có gì biến đổi không? Chẳng hạn như màu da...?

– Có! Nước da trở thành màu bích lục.

– Á! Đây... quả là thứ thật rồi...

Thật không ngờ nó dám cùng để hại người.

Vừa nói thân lão rung lên tỏ ra trong người lão đang có một sự xúc động mãnh liệt.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn lão đã biết ngay giữa lão và Bích Linh Ma ảnh có một sự quan hệ sâu xa.

Chàng nhớ tới cái chết của người mẹ, của Đỗ Thiên Uy và Tiêu Diện Tiên Vườn nghe máu căm tức trong người sôi lên sùng sục:

– Y đã giết bao nhiêu nhân mạng rồi? Chắc là còn nhiều nữa.

– A di đà Phật! Lão già hô tiếng Phật niệm rồi hỏi:

– Người nói còn nhiều nữa là cái gì?

Trịnh Kiếm Hồng mắt đẫm lệ ngược nhìn lão già:

– Người chết đầu tiên là mẹ tôi. Nếu tôi không nhờ uống qua “Thiên Sơn Ngọc Địch” thì đã bỏ mạng lâu rồi. Nếu không sớm ra tay trừ tên ma đầu ấy chắc chắn sẽ có nhiều người bị hại...

Lão già lắc đầu thở dài:

– Lão không ngờ chất độc đó đã hãm hại gia đình tiểu hiệp. Ta hối hận thì quá muộn rồi. Nhưng ta sẽ thay tiểu hiệp mà làm một việc...

– Việc gì?

– Lão nạp lần này hạ sơn mục đích là đi tìm tên Bích Linh Ma ảnh và bắt nó về sơn trị tội. Nhưng thiết tưởng không ngờ nó đã làm nhiều điều ác độc đến thế. Nếu ta gặp nó nhất định vì gia đình tiểu hiệp mà báo thù.

– Trịnh Kiếm Hồng thấy lão già nói với giọng chân thành, liền nghiêm nghị nói:

– Thôi lão tiên bối yên tâm mà về đi. Việc này để tại hạ gánh vác được rồi.

– Còn Lôi Đình Kiếm Khách?

– Tiên bối đừng lo, Lôi Đình Kiếm Khách bây giờ là nhạc gia của tại hạ. Lẽ dĩ nhiên tại hạ cũng phải báo thù đố người dưới chín tuổi yên lòng nhắm mắt.

Lão già lộ vẻ buồn rầu:

– Tất cả thảm kịch xảy ra từ trước đến nay, lão nạp cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

– Nếu trước kia biết có việc này, ta đâu hiếu kỳ...

Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng lấy làm lạ. Cái gì mà hiếu kỳ? Rồi đi tới thảm kịch? Nàng nhìn không được liền cất tiếng hỏi:

– Lão tiên bối! Người có thể nói sơ lược thân thế của ông không? Và cao

danh của ông là gì đó? Lão già trầm ngâm giây lát rồi phát tay một cái, con người của ông đổi khác, không còn là một Nhiệt Trường Sư Thống nữa.

Lý Minh Châu cũng như Trịnh Kiếm Hồng giật mình, sợ hãi nhảy ra sau hai bước.

Té ra con người thật của lão vô cùng xấu xí. Đầu hấn bóng không tóc, không râu, miệng méo xẹo, mũi cúp xuống. Cả mặt đen xì như cây cột nhà cháy.

Lão nhìn Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng ôn tồn nói:

– Chân dung thật của lão nạp ta đó. Hai người nhìn rõ chưa?

– Dạ... dạ... rõ ạ!

Lão thở dài chua xót, chậm rãi thuật lại thân thế của lão:

– Lão nạp xuất thân tại Bích Linh thiền viện. Còn gia sư là người Tây Thiên Trúc. Bình sinh người chỉ thu nhận có hai môn đệ. Ta là người lớn nhất, kế đó là Bích Linh Ma ảnh. Gia sư đã đặt ra quy môn vô cùng nghiêm khắc. Sư đệ ta lúc bấy giờ cũng chưa phạm một lỗi lầm nào đáng khiển trách. Nhưng sau khi gia sư ta qua đời thì lòng hiếu động của sư đệ ta lại bùng dậy. Nó thường hay hạ sơn nói là đi du lịch giang hồ để mở mang kiến thức. Ta tưởng thật, không màng để ý theo dõi làm gì...

Trịnh Kiếm Hồng chận lại hỏi:

– Y không nói gì với tiền bối?

– Không! Tính tình của nó thường hay thâm lặng và cũng không muốn nói cho ai biết gì về việc làm của nó cả. Ta thì cả ngày lo luyện thuốc cũng không còn thì giờ để hỏi han.

Một hôm ta thử thí nghiệm hay nói đúng hơn là tính hiếu kỳ, muốn thử coi thuốc đã được tới kết quả mong muốn chưa.

Vì vô tình sư đệ ta làm hỏng, lão nạp bất hạnh bị liệt hỏa phạm thân.

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi:

– Thuốc gì mà có sức công phạt mạnh như vậy?

– Thứ này nếu một khi luyện thành nó sẽ trở nên một linh dược quý báu của người luyện võ. Vì nó có thể tăng từ một đến mười hai thành công lực khi đã uống vào khỏi miệng.

Lý Minh Châu buột miệng nói:

– Hiệu lực đến thế à?

– Đúng! Nhưng sư đệ làm hỏng cả rồi...

Trịnh Kiếm Hồng nghi ngờ nói:

– Tại hạ không tin người sư đệ của tiền bối vô tình làm hỏng thứ thuốc ấy đâu.

- Ý tiểu hiệp là thế nào?
- Theo tại hạ nghĩ, đây là do sự ganh ghét của người sự đệ ông mà ra.
- Nó cố ý phá ta?
- Đúng vậy!

o O o